

litiske Anskuelse eller overhovedet lægge Lod i Vægtskaalen for sin politiske Mening, vil jeg finde det ganske urigtigt. Dertil skal Bladet netop ikke bruges, Bladet skal være et fuldstændigt neutralt Blad, som ikke indeholder det allermindste i politisk Retning, men udelukkende tjener det Formaal, for hvilket Bladet er indrettet. Jeg synes altsaa, at man skulde tage en Titel som den, man har brugt i Norge, altsaa kalde det „Kundgørelsestidende“. Saa siger man tydelig og bestemt, hvad man egentlig vil. Og saa skulde man udelade det Punktum, der staa i Slutningen, at Regeringen kan lade optage, hvad den finder Anledning til at meddele Offentligheden.

Med Hensyn til § 2 skal jeg bemærke, at det forekommer mig ikke at være den Maade, hvorpaa man plejer at skrive Love, at man optager Motiverne til Lovene i selve Lovteksten, og det er jo dog noget, der nærmest hører hjemme i Anmærkningerne til Lovforslaget, naar det i 1ste Punktum ved Omtalen af Taksten for Optagelsen siges, at den skal fastsættes under Hensyn til, at „Indtægten af Kundgørelserne i det mindste skal kunne dække Udgiften ved Udgivelsen af Bladet.“ Det er et Motiv, det er saadanne Udtalelser, som kunne ligge bag ved den Tanke, hvad Bladet maa koste, men det er ikke egentlig en Lovgivningsbestemmelse, thi saa maatte den være ganske anderledes præcis. Hvad betyde disse Ord, og hvad staa der egentlig? Ingen Ting, der staa intet deri. At Ministeren bestemmer, hvad Optagelsen i Bladet maa koste, er forstaaeligt; en maa jo gøre det, og det vil Ministeren sikkert gøre paa en fornuftig Maade. Men det Hensyn, som saa er taget i Lovforslaget, er noget, som kunde komme frem under Forhandlingerne og i Motiverne til Lovforslaget, men det bør ikke staa i Lovteksten.

Der staa endvidere, at Indenrigsministeren bestemmer, hvilke Myndigheder der skal have Bladet frit tilstillet. Jeg synes, det vilde være heldigere, om man i alt Fald til en vis Grad havde en udtrykkelig Bestemmelse om, at visse Myndigheder skulde have Bladet frit tilstillet. Jeg finder det f. Eks. ganske i sin Orden at optage en Bestemmelse om, at alle Amtmænd og Retsbetjente i Landet skulde have det, og det vilde ogsaa være meget naturligt, meget hensigtsmæssigt og ønskeligt, om alle Sogneraad fik et Eksempel. Jeg vilde finde det meget naturligt netop, naar der udkommer et saadant selvstændigt

Blad, at det kunde være tilgængeligt for alle Beboerne i en Kommune i Sogneraadets Forsamlingslokale. Man kunde jo optage en saadan Bestemmelse som den, jeg her har nævnt, og hvis der var andre Myndigheder, der skulde have Bladet, kunde man ogsaa bestemme det. Jeg synes, det vilde være bedre end ligefrem at overlade det til Ministeren at træffe Bestemmelse derom, thi Ministre veksle, og man ved ikke, hvilke Bestemmelser der kan blive trufne, og det er ikke altid saa heldigt.

I 3die Punktum af § 2 har man sagt, at „Indenrigsministeren kan meddele Tilladelse til, at offentlige Institutioner (Kreditforeninger, Sparekasser o. l.) kunne indrykke andre Bekendtgørelser end de ovenfor nævnte.“ Derved vil Bladet maaske mere blive et almindeligt Avertissementsblad end et Blad for offentlige og retslige Bekendtgørelser. Imidlertid er det muligt, at det kunde gaa, det er muligt, at det skal kunne tillades, skønt jeg ser ikke, at der vil være nogen stor Nytte ved, at f. Eks. alle Kreditforeningernes Udtrækningslister blive bekendtgjorte ved dette Blad; det vil blot fylde op og maaske gøre Bladet ret uhaandterligt, om der skal optages saadanne Bekendtgørelser, som komme andre Steder, og som Folk med den største Lethed kunne blive bekendte med der, ikke at tale om, at det kunde fordyre Bladet; hvis Betaling bliver ret billig for Bekendtgørelser — og det bør den jo være — saa ville maaske Institutioner som Kreditforeninger fylde flere Sider af saadant et Blad med Udtrækningslister, som ingen Mennesker bryde sig om, og de ville faa det meget billigt, naar Taksten er billig. Men det kan være en Smagssag, om man vil finde det rigtigt eller ikke. Hvad jeg derimod ikke finder er rigtigt, er, at man kalder Sparekasserne „offentlige Institutioner“. Det er jo dog noget ganske forkert; en Sparekasse er ikke mere en offentlig Institution end en Badeanstalt. En Anstalt, hvor Offentligheden kan gaa hen, kan man jo nok paa en Maade kalde en offentlig Institution, om man vil, men det er slet ikke det, som er Meningen her. Den højtærede Minister udtalte ogsaa netop det, som maa være det ejendommelige, naar der er Tale om en offentlig Institution; det maa være en Institution, som er autoriseret af Staten, og det er f. Eks. Kreditforeningerne; man kan altsaa, om man vil, nævne Kreditforeninger som Eksempel paa offentlige Institutioner, men man kan ikke nævne Sparekasser, de ere